

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIMEN VLAD, monah

Învățăturile de la Muntele Athos / Părintele Pimen Vlad ;
material consemnat și editat de Alexandru Panait. - București :
Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-214-4

I. Panait, Alexandru (ed.)

2

Părintele
PIMEN VLAD

ÎNVĂȚĂTURI
DE LA
MUNTELE ATHOS

*Material consemnat și editat
de Alexandru Panait*

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i> de Alexandru Panait.....	11
<i>Fii, Doamne, bun cu noi, săracii</i>	15
În căutarea sensului vieții.....	19
CAPITOLUL 1: PRIMII PAȘI CĂTRE DUMNEZEU	23
O familie cu nouă frați.....	25
De la Slatina la Sihăstria.....	27
Cum ne-a ales părintele Cleopa.....	29
Mama și tata.....	32
Un om care a muncit toată viața.....	34
Sfaturi pentru părinți.....	37
Binele făcut nu se pierde niciodată.....	41
Fă-ți timp pentru copiii tăi.....	44
Nu banul aduce fericirea în familie.....	46
Conflictele dintre frații de vârste diferite.....	49
Cei șapte ani de-acasă.....	51
Televizorul, tableta și sportul.....	54
Copilăria în mijlocul naturii.....	58
Să nu uităm de bunici.....	62
Ce învață copiii la școală.....	64
De ce le recomand copiilor șahul.....	66
Mâncarea simplă ne menține sănătoși.....	70
Copiii din țară, copiii din diaspora.....	72

CAPITOLUL 2: PE SFÂNTUL MUNTE ATHOS	75
„Ai grijă să nu fuji la Athos!”	77
Doamna Ecaterina de la ambasadă.....	82
Trei zile și trei nopți de post	85
Cu autobuzul spre Uranopoli	88
Prima zi pe Sfântul Munte Athos	91
M-a ajutat Maica Domnului să pot picta	93
Ascultările din Mănăstirea Sfântul Pavel.....	95
Aveam o singură problemă: somnul	99
Prima chilie, construită de la zero.....	104
Ajutorul de la Maica Domnului Portărița.....	108
Minuni de pe munte la care am fost martor	111
„Ai toată binecuvântarea să iei chilia!”	114
Când Maica Domnului numără banii	119
Minunile Cuvioasei din România	122
O zi obișnuită la chilie	127
Cea mai frumoasă zi de la Athos	130
O limbă de pământ în mijlocul mării	133
CAPITOLUL 3: PELERINI PE CALEA SPRE MĂNTUIRE	137
Doamne, ajută-mă să mă cunosc	139
Mai întâi de toate, smerește-te.....	140
O istorisire din Patericul egiptean.....	144
Nu vorbi de lucrurile rele.....	146
Cea mai bună cale spre Dumnezeu	151
Ce înseamnă cu adevărat acasă.....	153

Cum să ai conștiința liniștită	155
Așa trebuie să privim bunurile materiale	159
Dumnezeu ne dă când ne lăsăm în mâna Lui	163
„Uită-te la biserica aia, ce bogată e!”	166
300 de români la Athos într-o lună	170
Oare cum mă privește Dumnezeu?	174
Ce trebuie să știe cei care vin la Athos	177
Necazurile pelerinilor din România.....	178
Vindecări la Sfântul Munte	182
CAPITOLUL 4: LECȚII DE VIAȚĂ PRIN POST ȘI RUGĂCIUNE	187
Vindecarea trupească prin post	189
Mai lași un pic în farfurie	191
Povestea despre câinele boierului.....	194
Greșeli frecvente când postești	197
Relația dintre post și rugăciune	199
„Of, Adame! Of, Adame!”.....	201
„De ce nu-mi dă și mie Dumnezeu?”.....	204
Dumnezeu ne ascultă întotdeauna	206
Rugăciunea în singurătate și în comun	208
Puterea rugăciunii. O naștere cu probleme	211
Credința, nădejdea și dragostea.....	213
„Tatăl nostru”, nu „Tatăl meu”.....	215
Povestea scaunelor cu roțile	221
Tot ce ne prisosește este pentru ceilalți	223
Sfinții se țin întotdeauna de cuvânt	226

CAPITOLUL 5: DRAGOSTEA DE AI TAI, DRAGOSTEA DE ȚARĂ	229
Dragostea de sine, păcat sau virtute?	231
Cum ne alegem partenerul de viață	233
Copilul făcut din dragoste	235
Dragostea înseamnă jertfă	237
Răceala care apare între soți	239
Cum păstrați vie relația dintre voi	243
Iubirea care nu așteaptă răsplată	249
Nu combați răul cu un alt rău	252
România nu este în război și nici nu va fi	254
De ce avem războaie în lume	258
Cum ne uităm la România și la români	262
Țara noastră este plină de sfinți	266
CAPITOLUL 6: CELE MAI MARI ISPITE ALE OMULUI MODERN	269
Cum ne luptăm cu ispita	271
Ce se întâmplă când omul se izolează	273
Puterea sucsește mințile. Pilda lui David	275
Mândria. Prorocul Iona	279
Dependențele ne separă de Dumnezeu	284
Jocurile de noroc și alte vicii	287
Vrăji, grupuri de meditație și efectele lor	291
Până unde merge iertarea lui Dumnezeu	295
Râul de foc. Sfântul Moise Etiopianul	298
Mersul pe apă. Sfânta Maria Egipteanca	300
Nu e de ajuns să nu faci rău	309

CAPITOLUL 7: LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC, LUMINĂ ÎN SUFERINȚĂ	311
De unde vine suferința în lume	313
Fără Dumnezeu, toate sunt permise	318
Nu te speria de ce se întâmplă în lumea asta	320
Rostul necazurilor în viața unei familii	321
Buna dispoziție poate păcăli boala	323
Cel mai puternic medicament	325
Dumnezeu poate vindeca orice boală	327
Sfinții Rafail, Nicolae și Irina	329
„Uite, ești vindecată!”	332
Sofia, îngerul din Fălticeni	335
Zâmbiți-i chiar și morții	338
Ce am învățat de la daci	341
Să nu pierdem nicio zi!	344
 Epilog	 349

Capitolul 1

PRIMII PAȘI CĂTRE DUMNEZEU

O FAMILIE CU NOUĂ FRAȚI

Noi suntem nouă frați. Am trăit laolaltă în casa parintească. Lângă casă era un câmp mare. Eram în perioada colectivului, deci aș putea spune că am crescut odată cu munca, nu-mi amintesc momente în care să fi stat degeaba și să nu fi făcut nimic. Nu exista asta, întotdeauna aveam ceva de făcut, indiferent de cât de mici eram. Începeam activitățile pe lângă casă încă de la grădiniță. Erau tot soiul de animale prin ogradă de care trebuia să avem grijă, era pământ de care trebuia să ne ocupăm. La colectiv munceai fără oprire, era mereu de lucru.

Se spune că vremurile grele creează oameni puternici. Oamenii devin mai puternici când e greu, când e muncă, când duc lipsuri. Timpurile ușoare, cu toate condițiile și posibilitățile, produc oameni slabi, care merg pe vârfuri, nu prea știu ce e cu ei. Aceștia nu cunosc greul, nu știu ce înseamnă să-ți fie foame, să muncești până transpiri, să dormi puțin. Așa te călești! În schimb, la noi se întâmpla asta. Erau griji de toate felurile, era multă muncă. Fiind mulți frați, nu le percepeam așa. Ieșeam seara toți cei nouă frați, alături de șase verișori care stăteau în vecinătate, ne jucam fotbal, ne bucuram de copilărie.

Aveam un deal mai sus de casă, unde ne duceam iarna cu săniile ori cu schiurile, ne agățam câte zece sănii de căruțele care treceau pe drum și eram plimbați

pe gratis. Toate acestea făceau parte din bucuriile copilăriei, pe care nu ni le putea lua nimeni. Seara târziu mai striga mama după noi: „Hai, mă, și voi la culcare!” Veneam cu mâinile înghețate de afară. Ne puneam să le băgăm mai întâi în ligheanul cu apă rece, pentru că știa că, dacă le-am fi pus direct în apă caldă, ne-ar fi durut tare. Trebuia să le punem mai întâi în apă rece, ca să se dezghețe ușor. Erau mereu acolo aceste bucurii, jocurile copilăriei.

Pe de altă parte, existau îndatoririle noastre foarte clar definite. Nu era apă curentă în casă în acele timpuri, nu avea nimeni așa ceva la sate, era doar o fântână de unde aduceai apă în casă. La animale nu exista apă curentă, trebuia deci să cărăm apă în grajd, să facem acolo curat, să le hrănim în fiecare zi. Toate acestea le făceam în condițiile în care mergeam și la școală. Veneam apoi acasă, unde programul era foarte clar. Mâncam și trebuia să ne apucăm de treburi, ca de pildă prășitul. Făceam și lecții, cât mai apucam, dar trebuia să mă încadrez în toate.

Trăind în felul acesta și timpurile fiind în felul în care erau, ajungeai invariabil într-o legătură cu Dumnezeu, Căruia Îi cereai mereu ajutorul. Erau momente când nu mai puteai, când cedai, când ți-era greu. Se știa dinainte că duminica mergeam la biserică, îmbrăcați frumos, asta făcea parte din viața noastră. Nu trebuia să stea tata cu parul după noi, nu era ceva forțat, așa am crescut noi. Rămânea acasă mama sau sora cea mai mare care făcea mâncare, astfel încât, atunci când ne întorceam, fiind și mulți, să avem mâncarea caldă. Mergeam frumos până la biserică, unde stăteam până la sfârșitul slujbei.

DE LA SLATINA LA SIHĂSTRIA

Apoi am crescut, ușor, ușor. La vreo douăzeci de kilometri, în zonă se afla o mănăstire, la Slatina. Alături de câțiva verișori, cam patru-cinci copii, la interval de o lună mergeam sâmbăta cinci kilometri pe jos la Cornu Luncii, la intersecție, până la un autobuz care avea oprire la acea mănăstire. Urcam frumos în autobuz, noi, niște copilași de opt-nouă ani, apoi coboram direct la mănăstire, unde și dormeam. Seara era priveghere, dimineața mergeam la Liturghie, apoi la amiază luam autobuzul înapoi spre casă. Am crescut în felul acesta, pe lângă maicile de la mănăstire. La început, eram niște copii ușor obraznici, cu multă energie pe care trebuia s-o consumăm. Or, la biserică trebuia să stai cuminte. Nu rezistam prea mult. Mai ieșeam pe-afară, mai intram înapoi, ne mai certau câteodată maicile: „Măi, dar fiți și voi cuminți!”

Dormitoarele de acolo arătau exact ca orice dormitor vechi de la o mănăstire. Totul avea loc într-o profundă simplitate, nu ca acum. Era o cameră mare, cu un pat dispus pe o latură a camerei, unde încăpeau zece oameni, unul lângă altul. Pe latura cealaltă se mai aflau alți zece oameni. Pe o parte dormeau bărbații, pe cealaltă, femeile. Așa era atunci, iar noi încercam să ne băgăm pe unde mai era loc. Dar ce, aveam chef de somn? Ne mai ciondăneam, mai râdeam, asta până începeau să ne certe adulții: „Măi copchii, măi, culcați-vă, că dimineață e slujba!” Pe la unsprezece noaptea se termina privegherea, iar noi, de cuminți ce eram, ne mai hârjoneam până pe la miezul nopții.

Fără să ne dăm seama, trăiam sub harul lui Dumnezeu, eram la mănăstire, într-un mediu de rugăciune, de evlavie. Crescând, când ne mai certa vreo măicuță, deja începuse să ne fie rușine. Dacă spunea să nu ieșim din biserică, păi nu mai ieșeam de acolo sub nicio formă! Tot crescând, am început să preluăm în comportament diferite aspecte ale vieții de mănăstire: respect, bună-cuviință, purtări adaptate la contextul social în care ne aflam. Crescând și mai mult, am început să înțelegem și mai bine ce înseamnă o rugăciune, ce înseamnă să stai de vorbă cu Dumnezeu, cu Maica Domnului. Dacă aveai problemele tale de copil, începeai să îi ceri lui Dumnezeu sau Maicii Domnului anumite lucruri.

De pe la 14 ani, am început să ne ducem la mănăstiri aflate la distanțe mai mari de casă. Ne lua cam o zi. Mergeam cu bicicletele câte 70 de kilometri la dus, până la Mănăstirea Sihăstria, apoi încă 70 de kilometri la întors, până acasă. Am început să ne spovedim la mănăstire. Pedalam frumos, liniștit. Mai dădeam de câte-o vale de un kilometru, căreia îi urma, inevitabil, un deal cu aceeași lungime. Ne dădeam jos și urcam dealul, altfel n-aveam cum. Devenise totul foarte frumos pentru noi. Pe timpul acela, când mașinile erau o raritate, prin sat de-abia dacă aveau mașină doi-trei oameni. Restul? Erau pe biciclete.

Vara, prin vacanțe, ne duceam la Mănăstirea Sihăstria din Neamț, unde petreceam cam o săptămână. Ajutam pe la treburile care mai erau de făcut, ne mai și jucam, atunci când se putea. Acolo era părintele Ilie Cleopa, care seara ținea diferite prelegeri. Ne duceam și ascultam câte două-trei ore ce vorbea, ne bucuram din plin de ce se întâmpla acolo, apoi ne întorceam acasă. Lucrurile acestea au intrat în timp în viața noastră, și

nu deodată. Nu eram străini de obrăznicii când ne mai jucam, dar latura religioasă era din ce în ce mai prezentă. Ne duceam la mănăstiri, ne plăcea, ne bucuram de asta. Așa s-a format legătura care, în timp, ne-a apropiat din ce în ce mai mult de Dumnezeu.

Părinții niciodată nu ne-au impus sau ne-au interzis să ne ducem la biserică sau pe la mănăstiri. Acolo mergeam din proprie voință și plăcere, chiar dacă din sat de la noi nu mai era nimeni care să se fi dus pe la vreo mănăstire în același timp cu noi. Poate că mai erau una sau două măicuțe mai în vârstă, despre care se știa de pe timpurile vechi că erau acolo. Însă din aceeași perioadă cu noi nu mai era nimeni. Noi am avut preocupări de genul acesta – eu, un frate și o soră a mea. Ne-au fost alături și vreo trei verișori care s-au dus și ei la mănăstire. Când a început să ne cheme Dumnezeu, ne-am dus!

CUM NE-A ALES PĂRINTELE CLEOPA

Odată, pe când aveam cam 16 ani, eram la Sihăstria, la părintele Cleopa. Eram vreo patru, toți tineri, băieți și fete. Părintele Cleopa s-a uitat la noi și am început să vorbim. În timp ce vorbea, dintr-odată a zis: „Tu, mănăstirea! Tu, mănăstirea! Tu, mănăstirea!” Noi am râs și am plecat mai departe, ce era să facem? Am uitat mult timp lucrul ăsta, dar fratele meu mai mare mi-a povestit acum ceva vreme despre această întâmplare. Nu mică ne-a fost mirarea când am constatat că noi am mers la mănăstire exact în ordinea în care ne desemnase

părintele Cleopa în ziua aceea! Toți, exact așa cum ne spusese el, la distanță de câte un an fiecare. Când ne-a venit rândul să plecăm la mănăstire, exact după cum a spus el am mers. A fost o înștiințare de la Dumnezeu, prin părintele, că vom pleca acolo! Anumite lucruri sunt într-o rânduială a lui Dumnezeu, doar de El știute. Bineînțeles, când ne-a venit chemarea, fiecare s-a dus la mănăstire.

Mie mi-au fost mentori Dumnezeu și Maica Domnului. Dintre bătrâni însă, de la părintele Cleopa am pornit. Sfaturile și învățăturile părintelui m-au ajutat în timp și mi-au format o așezare sufletească. Nu îl vedeam ca pe un bătrân normal, ci ca pe unul de poveste, cu barba mare și albă! Când povestea el, nu te mai săturai să-l ascuți. Avea darul acesta, vorbea seara, liniștit, calm, iar lumea venea să-l vadă, se adunau mulți acolo.

Se întuneca afară, iar pe unii, cum erau obosiți de pe drum, îi mai lua somnul. Părintele îi vedea tocmai pe aceia, din toată suta de oameni așezați pe băncile de afară. El stătea în cerdac pe un scaun și continua să vorbească. La un moment dat, când îi vedea pe cei adormiți, bătea cu palma în masă, și zicea tare, de răsuna locul: „Bă, auzi ce zice Sfântul Ioan Scărarul!” Accentua ideea respectivă, venea cu un citat de la Sfântul Ioan Scărarul sau Sfântul Isaac Sirul, timp în care toți tresăreau, de parcă băga curent în ei. Apoi zâmbea pe sub mustăți și continua calm și liniștit să vorbească. Avea el acest dar, trei ore îi ținea pe toți oamenii conectați la ce povestea, toți stăteau nemișcați! Era o bucurie să-l ascuți.

Având o memorie foarte bună, eu le rețineam pe toate. Toate mi s-au imprimat, de la istorioare și minuni, la tot ce povestea el, toate intrau și mi se așezau în suflet.

Mi-au prins tare bine în viață, în întâlnirile și discuțiile pe care le-am avut cu oamenii. Când eram în armată, la București, imediat după Revoluție, începeam să povestesc, iar colegii se adunau în jurul meu. Seara le vorbeam câte o oră sau două despre toate minunile pe care le auzisem. Pe toate am putut să le transmit mai departe la rândul meu.

Niciodată nu ne-au oprit părinții. Erau foarte deschiși, nu ne certau, nu ne limitau în vreun fel drumurile și aplecarea către mersul la mănăstire. Ne ziceau doar să avem grijă, pentru că mergeam cu bicicleta atâta amar de drum. Mai luam și autobuzul sau ce se putea lua, însă părinții nu ne-au interzis vreodată să facem asta, ci doar ne purtau de grijă, date fiind distanțele mari pe care trebuia să le parcurgem. Nu ne-au oprit nici de la biserică, dar nici de la distracție, la timpul potrivit. Distracțiile de la vremea aceea erau simple. Doar ce putea să fie la țară? Ba o nuntă, ba câte-un bal, la ceva timp. Însă eu nu mă duceam nici măcar la acelea.

Când am început să mai cresc, pe la 16 ani, tata era cel care mă împingea de la spate: „Duceți-vă și voi la nuntă, să mai jucați oleacă, doar sunteți tineri!” Știa că nu făceam nimic nepotrivit, ci mai dansam cu câte-o fată. Se gândea, poate, că e vremea ca de-acum să începem și noi să pricepem altcumva viața, să ne pregătim pentru ea. Fratelui meu mai mare îi plăcea să se ducă, să mai danseze, însă eu nu prea aveam aplecare înspre acestea, mi-era și teribil de rușine, eram timid de fel. Erau alte activități spre care îmi îndreptam atenția. Consumam destulă energie la fotbal, îmi plăcea foarte mult să joc șah. Tatăl meu era un om simplu, cu câteva clase, dar juca foarte bine șah. Când eram copil, am învățat de la el, pentru ca mai apoi să ajung să-i bat pe cei mai mulți

colegi din clasă. Ba odată chiar l-am bătut și pe profesorul de sport, de ajunseseam să cred că sunt bun.

Dar asta nu a durat foarte mult timp. Odată, în timp ce jucam în sat, cu un prieten, a venit o fată care era în vizită la bunici. De unde mă laudam eu ce bine știu să joc, m-a bătut fata aceea de m-a nenorocit! Mi-am dat seama că întotdeauna Dumnezeu te smerește când ți se pare că ești bun. Din câteva mișcări, fata aceea mi-a dat mat. Întotdeauna, Dumnezeu nu vrea să ni se pară că suntem buni, de asta ne îngăduie și un pic de smerenie, ca să vedem că mereu sunt și alții mai buni.

MAMA ȘI TATA

Doi omuleți, de un metru șaiszeci fiecare. Așa erau ei, doi oameni așezați, care au dus greul la țară. Bunicul meu din partea tatălui a murit în război, astfel că bunica a rămas cu trei copii, singură. Tata, fiind cel mai mare, a jucat rolul capului de familie. A început greul de după război. El, un copil, a fost obligat să-și asume rolul de bărbat în casă, fiindcă bunica nu s-a mai căsătorit. Așa era înainte. Acea femeie tânără pe-atunci a rămas toată viața să-și crească singură copiii.

Faptul că a trecut prin atât de multe greutăți l-a făcut să se dedice atât de mult muncii, încât a transformat-o într-un stil de viață. Când și-a întemeiat o familie și s-a căsătorit, nu făcea nimic în casă fără să o întrebe și pe mama în prealabil. Dacă avea de făcut ceva, se întorcea către ea și o întreba: „Aurelie, tu ce zici aici?” „Păi cam așa!”, îi răspundea ea. Știa că mama e mai înțe-

leaptă, avea și un scris frumos, avea și câteva clase mai mult decât el. Avea acest obicei, care era literă de lege, o întreba întotdeauna când erau de luat decizii. La noi în casă nu au fost niciodată beții sau certuri între ei, absolut niciodată.

Mama a plecat la Domnul la vârsta de 57 de ani. Eram la începutul perioadei mele de la Athos când s-a întâmplat asta. Îmi povestea fratele meu că ea s-a îmbolnăvit destul de grav, doctorii i-au spus că nu mai au ce să-i facă, așa că ultimele două săptămâni le-a petrecut acasă. Nu putea dormi, nu putea mânca, însă citea continuu Psaltirea, zi și noapte. Se ruga pentru toți copiii ei, pentru noi. Tata stătea mereu lângă ea, vorbea cu mama, o întreba dacă în toți anii de căsătorie i-a dat el vreodată vreo palmă. Ea răspundea simplu: „Niciodată!” La rândul ei, îl întreba: „Dar eu ți-am vorbit vreodată urât sau te-am jignit vreodată?” El răspundea: „Niciodată!”

Între ei exista un respect foarte mare, nu exista niciun gest care să ne smintească pe noi, copiii. Venise odată tata acasă și era foarte bucuros. A luat-o pe după cap și a strâns-o cu afecțiune. Ea i-a șoptit imediat la ureche: „Stai cuminte, că ne văd copiii!” Eu am auzit, fiindcă eram alături. Erau atenți la orice gest, indiferent de intensitatea lui, ca nu cumva să ne dea de înțeles ceva nepotrivit, făcea parte din viața lor toată curățenia aceasta. Nu ca acum, când toată ziua stau în brațe, e drăgălășenie nonstop, iar după un an îi vezi că se despart! La ei exista adevărata iubire, dar era conținută și manifestată într-un fel foarte sensibil și atent, încât să nu-i afecteze pe cei din jur. Niciodată nu s-au rostit cuvinte urâte în casa noastră, exista un respect foarte mare între ei, care se reflecta și înspre noi, copiii, cu scopul de a crește așa cum trebuie.

Erau zilele de Paști când a plecat mama dincolo. Au plecat toți la biserică, iar ea a rămas acasă. Bineînțeles, nu era niciodată singură, tot timpul o însoțea cineva. A venit a doua zi de Paști, iar tata a vrut să meargă la biserică, cum era rânduiala. Însă mama l-a luat de mână și i-a zis: „Nu pleca azi, stai cu mine aici...” I-a dat de înțeles că îi venise timpul să plece. El a stat cu ea de mână până la sfârșit. Așa a plecat mama la Dumnezeu, pregătită! Tata, săracul, o plângea întruna. „Ce tot plângi, mări? O fi fost voia Domnului să se ducă!” îi mai zicea câte cineva. „Da, dar s-a dus prea devreme”, răspundea mereu.

Toată viața a fost obișnuit să întrebe: „Aurelie, tu ce zici?” Iar acum ea nu mai era. Pentru el a fost groaznic. A mai trăit mult timp după ea, a plecat la Domnul acum șapte ani. Atâția ani petrecuți fără ea! Noi, cei mai mari, plecaserăm de-acasă, dar mai erau acolo copiii mai mici. Sora cea mai mică avea vreo 12 ani, deci erau în continuare nevoi. Sora cea mai mare, care are acum 65 de ani, nu s-a căsătorit niciodată, a dus o viață de călugărie, a rămas acasă și a avut grijă de ceilalți.

UN OM CARE A MUNCIT TOATĂ VIAȚA

Tata s-a dedicat muncii până aproape de ziua în care a plecat la Domnul, la 85 de ani. Muncea toată ziua pe afară, era cu animalele pe câmp. La 83 de ani, încă se mai urca în căruță, își pregătea calul, apoi se ducea toată ziua și muncea, ca să fie tot ce trebuie acasă. Dumnezeu a vrut să-l liniștească într-un fel și pe el. Îl întrebam

mereu: „Tată, ce-ți mai trebuie muncă la vârsta asta?” Iar el îmi răspundea: „Ei, ce știți voi? Eu mă sui în căruță și mă duc să-mi fac treburile! Crezi că stau eu până mă aduce cineva cu mașina?” Îi avea pe frații lui alături, exista posibilitatea de a fi ajutat de cineva, dar el muncea exact ca unul tânăr, la vârsta lui.

Avea un cal la vremea aceea, care avea o afecțiune la plămâni, astfel încât mergea mai încet, nu putea alerga. S-a gândit tata că are nevoie de un cal mai bun, așa că s-a dus unde erau negustorii de cai, să cumpere altul. A schimbat calul lui cu un altul, despre care însă nu i-au spus că era mai nărăvaș. El l-a cumpărat de cal bun. Țin minte că eram venit în țară. S-a dus să aducă o căruță cu lemne. Când a intrat în curte, calul cel nou era în două picioare, fornăia și mânca din frunzele de viță-de-vie, care erau la nivelul streșinii casei. Eu, când l-am văzut de la geam, mi-am zis că acest cal va fi moartea tatei. Tata intrase în prima curte. Când a deschis poarta să treacă în curtea cealaltă, l-a luat de căpăstru, iar calul a sărit, lovindu-l cu picioarele din spate în femur. L-a aruncat pe tata vreo doi metri în noroi, că plouase în ziua aceea.

Erau și frații mei alături, așa că l-am dus repede la Iași la spital, era afectat destul de grav. Acolo, doctorii ne-au spus că femurul îi fusese rupt în trei locuri în partea de sus. Primul gând mi-a fost: „Cine-o vrea să ia calul acela, să-l ia, că i-l dau și pe gratis!” Apoi a venit cineva care l-a cumpărat la jumătate de preț. M-am dus la spital la tata, care era amărât, îi puseseră o tijă. Nu l-am mai întrebat dacă îl doare, i-am zis direct: „Tată, îți mai trebuie cal? Bine că te-ai lecuit, un an întreg ți-am tot spus să nu-ți mai iei altul!” „Acum înțeleg, dar e prea târziu!”